

† La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații libere preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți. †

ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU

- Duminica a 34-a după Rusalii, întoarcerea fiului risipitor -

În zilele noastre, lumea se îndepărtează constant și tot mai vizibil de Dumnezeu, Creatorul ei. Secularizarea și îndepărtarea omenirii de Dumnezeu nu sunt doar concepte la modă, ci sunt realități concretizate prin nesocotirea adevărilor biblice și a rânduielilor instituite de Biserică. În situația mondială actuală, unele state și conducătorii lor au devenit stăpâni ai lumii, prin faptul că acumulează o mare parte din rezervele naturale ale pământului, în detrimentul altora, care duc un trai de subzistență. Ca și în cazul crizelor

economice și financiare, acestea au ca prim factor o viziune asupra vieții care este departe de trăirea în comuniune cu Dumnezeu. Lumea caută progres material, medical și tehnologic, dar este esențial ca acestea să fie raportate la adevărurile mântuitoare ale Scripturii. Nu întâmplător Scriptura a fost denumită Cartea Vieții. Pentru că ea oferă un răspuns la orice problemă a lumii de astăzi și de totdeauna. Viețuirea conform cu legea lui Dumnezeu oferă pace, echilibru, bunăstare și binecuvântare. Dimpotrivă, nesocotirea ei și îndepărtarea de la ea aduce tristețe, suferință, războaie și atâtea alte neîmpliniri pe toate planurile. Ca și fiul risipitor, omenirea cheltuiește mai mult decât produce acest pământ, risipește mai mult decât construiește și nu ține seama de frumusețile creației binecuvântate de Dumnezeu. De aceea, venirea în fire a lumii trebuie să însemne conștientizarea că starea actuală a lucrurilor nu este una bună, ci că trebuie să își întoarcă fața către Dumnezeu. Să aibă în vedere și continuitatea lumii și a creației, după cum învață Sfânta Scriptură. Aici este vorba despre o conlucrare între puterea lui Dumnezeu și responsabilitatea omului. Dumnezeu a lăsat pe om să stăpânească și să supună pământul. Oamenii ajunși în funcții de conducere în lumea întreagă și care nu fac voia lui Dumnezeu, ci voia celui rău, stăpânesc peste țări și popoare și conduc spre pieirea altora și în cele din urmă a lor înșiși. Fiul risipitor s-a pocăit și a redevenit părtaș al harului divin în casa Tatălui ceresc, după cuvântul Scripturii care zice: „În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc” (Ioan 14, 2). La fel și lumea trebuie să redescopere sensul inițial al comuniunii dintre Dumnezeu și om. Trebuie să-și vină în fire și să caute frumusețea cea dintâi a tuturor lucrurilor, a omului și a întregii creații. Iar Dumnezeu așteaptă răbdător întoarcerea, după cum spune iarăși Sfânta Scriptură: „Iată, Eu stau la ușă și bat...” (Apocalipsa 3, 20).

LA MĂSURA SFINȚILOR...

† Calea Sfântului sfințit mucenic Haralambie

Odinioară, sfinții erau imbold spre împlinirea cu mai multă râvnă a poruncilor Domnului, reprezentând și garanția că plata este mare și „pregătită” tuturor. În zilele noastre, sfinții sunt folosiți mai degrabă drept argument că viețuirea creștină este inaccesibilă sau accesibilă doar unor aleși. Principala noastră scuză pentru a ridica sfințenia în sfere de neatins, este aceea că noi nu mai avem experiența celor ce acum sunt cinstiți în calendarele bisericesti. Să vedem dacă este chiar așa. Să alegem, un sfânt cu viața exemplară, plasat în cea mai rodnică epocă, care l-a făcut pe scriitorul bisericesc Tertulian în secolul III, să exclame: „sângele martirilor, sămânța creștinilor”. Este vorba despre Sfântul sfințit mucenic Haralambie, ocrotitorul parohiei noastre. Un sfânt prea puțin cunoscut pentru mulți dintre noi. Poate fi un model accesibil creștinului de azi Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie? Mulți vor spune că nu prea are cum. Căci acesta a fost episcop, mare făcător de minuni, de o înțelepciune dumnezeiască, a viețuit feciorelnic întreaga sa viață și avea, la momentul muceniei, experiența a 113 ani. În plus, a trăit în epoca în care creștinismul însemna o opțiune „de viață și de moarte”. Sunt câteva aspecte descurajante, aparent, pentru creștinul de azi. Sfântul Haralambie a avut slujire arhierescă, un har pe care puțini îl primesc chiar și astăzi. Preotul și ierarhul au, într-adevăr, harul slujirii sacramentale inaccesibil credinciosului obișnuit. Asta nu ridică însă clerul la rangul unei categorii favorizate. Harul acesta nu înseamnă că cel hirotonit primește puteri speciale. Prin el „doar” lucrează Dumnezeu „mai deplin” spre mântuirea oamenilor. Încât nu este nici o discriminare și nici o persoană mai favorizată în Biserică. Toți au aceeași șansă de a primi harul sfințeniei, în funcție de lucrarea specifică încredințată fiecăruia, pe măsura sa. Acces la înțelepciunea dumnezeiască avem și noi, cei de azi. Poate chiar mai mult decât Sfântul Haralambie, căci în cele 18 secole scurse de atunci s-au adunat tone de scrieri creștine. Mintea noastră se poate adăpa din izvorul curat al scrierilor sfinte mult mai ușor în epoca resurselor creștine de pe internet. Sfântul Haralambie avea, într-adevăr, experiența a 113 ani de viață și trăia în epoca în care „preoții erau de aur, chiar dacă potirele erau de lemn”. Dar și noi avem o vârstă venerabilă: 2000 de ani de creștinism. Căci fiecare dintre noi nu pornește de la zero când se naște ci, din punct de vedere spiritual, beneficiază de câștigul adus în lume de cele două milenii creștine. Chiar dacă astăzi lumea mai cade pe alocuri, totuși umanitatea are, în ansamblu ei, o conștiință spirituală mai înaltă decât pe vremea Sfântului mucenic Haralambie. În zilele din urmă, faptele creștinilor vor fi cu mult sub cele din creștinismul primar, dar cei ce se vor mântui vor fi mai slăviți decât aceia. De aceea, noi, creștinii nu mai avem scuze să părăsim calea sfinților ca să ne resemnăm atât de ușor. Amin.

Contribuți cu 2% din impozitul pe salarii și pensii la lucrările Bisericii, completând doar formularul pe care-l avem, cu datele de identificare.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este Sfânta Taină a Pocăinței (a Spovedaniei)?

Răspuns: Pocăința este Sfânta Taină prin care ne sunt iertate păcatele, dacă le mărturisim, și prin care dobândim împăcare cu Dumnezeu.

Întrebare: Ce păcate sunt iertate prin această Sfântă Taină și ce păcate nu sunt iertate?

Răspuns: Ne sunt iertate toate păcatele pe care le-am săvârșit după Botez, pe care le-am mărturisit preotului și pentru care ne-am pocăit. Totuși, păcatul strămoșesc nu poate fi iertat numai prin pocăință, fără Botez. De asemenea, unele păcate de moarte nu pot fi iertate „nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie” după cuvintele scripturii (Matei 12, 32).

Întrebare: Ce este de trebuință pentru această Sfântă Taină?

Răspuns: Mărturisirea păcatelor înaintea preotului, după care preotul citește rugăciunile și, în numele Sfintei Treimi, dă dezlegare persoanei care se pocăiește.

Întrebare: Cum putem ști că păcatele persoanei care se pocăiește sunt iertate?

Răspuns: Știm aceasta din Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție. Hristos a iertat păcatele celor ce sau pocăit, la fel au făcut și apostolii. Din Sfânta Tradiție cunoaștem multe exemple de păcătoși, care s-au pocăit pentru păcatele lor, și-au îndreptat viața și au devenit sfinți.

Întrebare: Cine a dat episcopilor și preoților puterea de a ierta păcatele?

Răspuns: Domnul Iisus Hristos, care le-a spus apostolilor: „Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20, 22-23).

Întrebare: Dacă cineva care a greșit a primit iertare din partea persoanei față de care a greșit, mai este nevoie atunci ca acesta să meargă la preot pentru a se spovedi?

Răspuns: Este recomandabil să ne spovedim, căci fiecare păcat pe care l-am săvârșit înaintea oamenilor, l-am săvârșit și înaintea lui Dumnezeu. Nu există păcat care să nu atingă și pe Dumnezeu. De aceea este nevoie să mergem întotdeauna la preotul lui Dumnezeu pentru spovedanie și iertare.

Întrebare: Cu ce dispoziție sufletească trebuie să mergem la preot pentru mărturisire?

Răspuns: Cu pocăință sinceră și inimă înfrântă, având simțământul iertării tuturor celor care ne-au greșit și cu hotărârea să dăm ascultare preotului căruia ne spovedim, în cazul în care ne dă canon.

Întrebare: Ce fel de canon ne poate da preotul?

Răspuns: Canoanele pot fi diferite, după gravitatea păcatelor noastre, de pildă: să postim, să ne rugăm, să despăgubim pe acela pe care l-am păgubit, să facem fapte de milostenie, sau chiar să fim opriți de la primirea Sfintei Taine a împărtășaniei pentru o anumită vreme.

Întrebare: Cât de des trebuie să ne spovedim?

Răspuns: Cu cât mai des, cu atât mai bine. Trebuie să ne mărturisim păcatele înainte de a primi Sfânta Taină a Împărtășaniei. Este absolut necesar să ne spovedim la vreme de boală, căci nu știm vremea morții noastre. Pentru aceea trebuie să fim pregătiți, pe deplin pregătiți să ne alăturăm familiei cerești a lui Dumnezeu, ca fii ai lui Dumnezeu plini de pocăință, sloboziți de păcate și binecuvântați. (va urma)

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 27 februarie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 1 martie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 2 martie	07:00 - 09:00	Sfânta Liturghie Pomenirea morților (Moșii de iarnă)
	17:00	Vecernie
Duminică 3 martie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Ucenici și fapte

Un călugăr bătrân, după ce și-a învățat timp de mai mulți ani ucenicii tainele credinței, i-a trimis în lume să împărtășească ceea ce au învățat. După zece ani de misiune printre oameni, trei dintre ucenici s-au întors să-și viziteze povățuitorul. Acesta își trăia ultimii ani ținut într-un pat din cauza unei boli de picioare. Fiecare începu să povestească ce au făcute în ultimii zece ani: „Eu, zise primul cu mulțumire de sine, am scris zece cărți și le-am vândut într-o mulțime de exemplare”. „Ai umplut așadar, lumea de hârtie”, zise bătrânul. „Eu, luă cuvântul al doilea la fel de satisfăcut de el însuși, am ținut multe predici în fața a mii de oameni”. „Tu ai umplut lumea de vorbe”, răspunse duhovnicul. Al treilea ucenic, începu să desfacă un pachet și scoase din el o pernă: „Eu părinte, ți-am adus această pernă ca să ai de ce să-ți sprijini picioarele când te dor”. „Tu, zise bătrânul călugăr, l-ai găsit pe Dumnezeu”. Adevărul este că cel mai corect bilanț pe care omul și-l poate face din când în când, nu este să-și contabilizeze realizările, ci să se cerceteze cât de capabil a fost să împartă iubire în jurul lui.

Amânarea

Trei ucenici ai diavolilor au venit într-o zi pe pământ pentru a se forma. Discutau cu Satana, superiorul diavolilor, despre planurile lor, despre ispitirea și pervertirea oamenilor. Primul ucenic spuse: „Îi voi învăța pe oameni că nu există Dumnezeu”. Satana îi replică: „Cu această învățătură nu vei câștiga pe mulți de partea noastră, deoarece cei mai mulți oameni intuiesc că există Dumnezeu. În inima lor există ceva care-i face să creadă în Dumnezeu”. Cel de-al doilea ucenic spuse: „Le voi spune oamenilor că nu există iad și că pentru păcatele lor nu trebuie să se teamă de pedeapsă”. Satana îi replică: „În acest mod, cu greu vei putea să ispești pe cineva. Oamenii deștepți, de mult știu că există iadul și că orice faptă rea atrage după sine o pedeapsă corespunzătoare”. În sfârșit, cel de-al treilea ucenic spuse: „Eu îi voi convinge pe oameni să amâne orice faptă bună și să creadă că nu există vreun lucru care trebuie făcut imediat”. „Mergi la treabă, îi spuse Satana, vei avea succes. Vei înșela mii de oameni și-i vei câștiga de partea noastră”.

A fi lumină

Într-un colț al lumii, persista odată o întunecime densă și încăpățanată, cum nu se mai auzise vreodată. Deodată apărură o lumină care stătea pur și simplu și lumina. Un trecător spuse: „Tu, luminițo, ai face mai bine dacă ai sta în altă parte și nu în acest colț ascuns”. „De ce?”, îl întrebă luminița. „Eu luminez pentru că sunt lumină, și pentru că luminez, mă numesc lumină. Nu luminez pentru a mă face vizibilă, ci luminez pentru că îmi face plăcere și bucurie să fiu lumină”. Dar cruda întunecime, scrâșnind din dinți, atacă cu furie mica luminiță. Și cu toate acestea, marea întunecime era neputincioasă în fața acestei mici lumini.

